

EL marit és un animal extremadament rar que se'l caça dins les terres de la vocació matrimonial.

Se'l caça sense permís especial, sense data d'obertura de la caça, sense que cap terra sigui veritablement per caça reservada.

Ell no viu pas en un lloc determinat. Se'l troba tan aviat en el ball com en la platja; sota un cirerer tan fàcilment com en una passejada al clar de la lluna.

Però, la caça de la llebra esdevé les més de les vegades més fàcil que la del marit. Que s'estigui convençut que ben sovint es pot més còmodament fer caure un parell de conills que un esquifit espòs.

I és per això, per degut a les tantes dificultats amb que es podrien trobar les jovenetes en una semblant cacera, que jo vull donar uns concells.

Des de que ella té setze anys, la joveneta pot pràcticament posar-se en campanya. Cal a dir que mateix per ella és d'una veritable conveniència, car el marit delira per aquesta herba tendra que és la joventut, i ben de segur que se l'atraparà més fàcilment si se li posen setze o disset primaveres com esquer. Ella que no vagi a la cacera amb unes grans botes, un fusell a la mà, i una pluma de perdiu al capell. No; al marit no se'l persegueix pas amb un vestit de Nemrod; ella ha d'anar-hi vestida de robes clares i sedoses, lleugeres sempre, car precisa que se'l persegueixi amb les armes naturals que el cel cuidà donar-li. Cal tenir en compte que si bé el fusell no té utilitat en aquesta feixuga caçera, la galta d'una cama, l'esbeltesa d'una cintura, o l'harmoniosa corva d'una pitrera són d'una gran utilitat.

Els polvors d'arroç perfumats, un bastonet de boix i fins en cas necessari una piga per fer remarcar la blancor de la pell deuriem trobar-se sempre, per un cas necessari i per fer-ne ús amb discreció, dins l'estuig de la nostra Diana.

Convé que aprengui d'aixecar la cacera amb un somriure, a sapiguer hipnotitzar-la en el lloc on se la troba amb hàbils exposicions de minces clavilles i peus petits, i fusillar-la tot seguit amb dos o tres ullades asesines. Car el marit és com l'ocellet sobre la branca al qui fascina l'escorçó. Enfonseu-li ardidament els vostres ulls en els seus i acosteu-s'hi felinament sense desviar la

RELLISCANT

per G. BUCH

EL MARIT

mirada. El pobre animaló, tremolant, caurà tot seguit als vostres peus.

Es cert també que pot bruscament reempendre la volada en el precís moment en que aneu a posar-li la mà al damunt. En aquest cas cal sapiguer fer front a la decepció i pas picar els peus de ràbia pel sol fet d'haver fallat el cop. Joveneta, figuerenca que em llegeixes i que per tu van els meus concells, pensa que la perseverància és el factor imprescindible per sortir airosa en aital difícil caça.

Es pot trobar al marit errant, o en ramat en els llocs d'expansió, o bé solitari.

Quan se'l troba en el ramat, llavors convé de pas dispensar aquest, d'escollir cuidadosament la víctima, de tractar d'isolar-la en el cas que es trobi al bell mig d'aquell. Un cop te l'has atret, si es troba sol, procura no fer foc que en el bon moment, llavors que ell es troba atuit en les seves tres quartes parts.

Hi ha una qüestió primordial, de flaira. La caçadora entenimentada sab anar de cop i volta al lloc on és l'animal rar a fer tombar. Les altres arpentegen els carrers i els balls, els cinemes i les festes majors sense poguer, però, distingir la caça. I en aquest cas elles que no se enfadin sinó amb elles mateixes; cal tenir sovint en compte aquella faula de aquella damisel·la que esperava sempre trobar-ne un de millor. Però la primera ocasió ho és encara més de millor. Es va de cacera sense gosos, però no oblidar que es porta de costat aquest petit angelot bufador que li diuen Cupido. No s'ha pas de dubtar d'ell encara que no se'l vegi. Invisible que sigui, sab però a la perfecció rematar la caça.

Un bon concell és de no mostrar-se ingrata envers aquest petit déu un cop es sigui maridada.

La caçadora entenimentada és aquella que surt a fer la jornada havent estudiat per endavant els gustos, la natura, i les condicions de vida del marit. Però, com no es troba cap obra científica sobre aquest curiós animal, cal que sigui la mateixa caçadora la que se'n documen-

ti. I en aquest terreny l'observació i l'intuïció personal valen més que tots els ensenyaments que puguin donar les mares.

Es ja d'evidència que avui no es caça al marit com es caçava vint anys enrera. Els mètodes han canviat. Avui ja no s'usa el carnet

de ball, la cotilla i les entrevistes des de el balcó. Clar, en aquells temps no hi havia sinó una varietat de marits i com ella es reproduïa en abundància, d'aquí que se'ls pogués atrapar amb facilitat. Però avui la gent marital es troba en vies de desaparèixer. Perseguit per tot, el marit esdevé poruc, difícil, i com les llebres sempre té els ulls oberts. La caçadora d'avui, doncs, tindrà en compte aquest estat d'ànima de la seva futura víctima i abans de mancar a l'ocasió preferirà tirar al marit al vol; un perdigó perdut no pot arribar a l'ocell?

La caça del marit demana una gran resistència, una lleugeresa infinita, una punta d'hipocresia, un semblant d'abandó, un res de bluff, i en fi, mil qualitats excepcionals de les que no es té de donar compte el que ha d'ésser la víctima. Sols aquelles que després d'anys es troben en la recerca del desconfiat animal, saben quantes i quantes magarrufes han hagut de prodigar.

Ara bé, figuerenca amiga, no val a confondre: la caça del marit no te res que veure amb la caça de la felicitat.

Llibreria
Batllosera
LLIBRES
LLIBRES
LLIBRES

Enginyers, 3 Figueres

EL PRESENTE NÚMERO HA SIDO
SOMETIDO A LA PREVIA
CENSURA GUBERNATIVA